

Geistlicher Baustein Nr. 20

-Die Züchtigung von unserem Vater-

Albanische Übersetzung :

Guri i Ndertimit Frymor Nr. 20

-Ndreqja (korigjimi) nga Ati ynë Qiellor-

Titi 2,11-14:

“Sepse është shfaqur hiri i Perëndisë, shpëtimtar për të gjithë njerëzit; ai na edukon që të mohojmë paudhësinë dhe dëshirat botërore, dhe të jetojmë me maturi, drejtësi dhe perëndishmëri në këtë kohë të tanishme, duke pritur shpresën e lume dhe shfaqjen e lavdisë së Perëndisë së madh dhe Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht, i cili e dha veten për ne, për të na çliruar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zjarrtë për vepra të mira.”

Nganjëherë, e pranoj, Ati ynë qiellor na ndreq edhe përmes sëmundjes. Ai i lejon Satanait ta bëjë këtë (Jakobi 1,13-15), për të na provuar ndonjëherë dhe për të na kthyer prapa. Kur largohemi nga rruga, Ati ynë qiellor mund të lejojë që diçka të na ndodhë, në mënyrë që të na kthejë sërish. Por gjithmonë është për të mirën tonë (Romakëve 8,28-29). Ndreqja nga Ati ynë nuk është e këndshme për një kohë, por në fund sjell të mira... Të gjitha gjërat bashkëpunojnë për të mirën e atyre që e duan Zotin. Dhe nëse unë do të isha larg Perëndisë dhe jashtë vullnetit të Atit tonë qiellor, dhe Perëndia do të mund të bënte diçka për mua që të më ndihmonte të kthehesha përsëri, a nuk do ta vlerësoja Atin tonë qiellor? (1)

Ne e kuptojmë se kjo është përvoja e një të krishteri. Nganjëherë duhet të kalojmë nëpër ndreqje të rënda, një edukim nga Zoti, që të na rregullojë në shumë gjëra, të na përmirësojë, në mënyrë që të jemi të krishterë që japin fryte. Nganjëherë Ai duhet të na krasitë, të presë, të largojë, të na marrë gjëra nga duart (Gjoni 15,1-8).

Ndonjëherë ne mendojmë: “O Perendi, çfarë po na bën?” Por Ai e di mirë çfarë po bën. Prandaj lutemi, Atë, që ti të na “rrethpresësh” (frymerisht) sot secilin nga ne, nga më i vogli deri te më i madhi, përfshirë edhe pastorin. O Perëndi, lutemi që ti ta bësh këtë për secilin nga ne. Largo gjithçka që nuk është si Ti, Atë. Largo çdo gjë që na pengon të jemi të krishterë që japin fryt. (2)

Tani, kur ishin poshtë në Egjipt, Perendia dërgoi Moisiun dhe ai shtriu shkopin, dhe erdhën mizat, dielli u errësua, uji u bë gjak. Por Izraeli ishte atje në tokën e Goshenit (Eksodi 8:22; 10:23) dhe ata po kalonin një kohë të mrekullueshme. Dielli nuk u errësua për ta, fatkeqësitë nuk i prekën fare, ata thjesht kishin një kohë të lavdishme — tamam si ju në fillim, kur u shpëtuat. Zogjtë këndonin ndryshe dhe gjithçka dukej kaq e këndshme. Oh, sa e bukur ishte gjithçka në fillim, kur u shpëtove! Pastaj erdhi koha e provës, ndreqja, koha e shenjtërimit — kur ti u shenjtërove nga gjërat e botës, i vure mënjanë barrat që aq lehtë të ngatërrojnë (Hebrenjve 12:1-2). Si burrë, ti ndalove së piri, ndalove duhani, ndalove së frekuentuari lojërat e fatit, ndalove ndejat e natës me letra. Të gjitha këto gjëra — duhej të shenjtërohesh prej tyre përmes besimit në gjakun e Jezu Krishtit; të shenjtëroje veten (Hebrenjve 10:14; 13:12; Gjoni 17:17). Ju gra duhej të linit flokët të rriteshin, të zgjatnit fustanet dhe të silleshit ndryshe nga më parë — koha e shenjtërimit. Shpeshherë, disa rebelohen dhe kthehen mbrapa; por kjo nuk është një fëmijë i Perëndisë. Një fëmijë i Perëndisë shikon drejt Golgotës dhe e di që është për të mirën e tij. (3)

Unë thashë: “Për shembull, çfarë nëse ke besim të madh... dhe aty qëndron një burrë në platformë, duke përjetuar një kohë të lavdishme, duke brohoritur me lavdinë e Perëndisë rreth tij. Por ndoshta ky burrë ka vjedhur para, ka jetuar keq, ndoshta ka kryer kurvëri me ndonjë grua apo madje ka vrarë dikë, ose diçka tjetër që...

Perëndia ka pasur nevojë të vendosë këtë sëmundje mbi të.” E dini, Perëndia përdor sëmundjet si ndreqje për të na kthyer tek Ai. E besoni këtë?

Tani, duhet ta kuptoni që dhuntitë profetike mund t’ju sjellin telashe.

Sigurisht. Tani, po sikur ky njeri të kishte bërë vërtet diçka të keqe, dhe unë të qëndroja aty me një besim të madh, ashtu siç themi në Amerikë, "besim bulldogu", dhe ta kapja atë duke thënë: "Halleluja, Halleluja! Satan, lëshoje atë! Lavdi Perëndisë!" – dhe unë ta hiqja këtë sëmundje prej tij, ndërkohë që Perëndia e kishte lejuar për një qëllim.

Atëherë unë do të kisha një problem me Perëndinë. E shihni çfarë dua të them? (4)

Tani, mendoni për të gjitha provat dhe tundimet që kaloi Jobi. Nuk ishte Perëndia që e ndëshkonte Jobin, por ishte Perëndia që po e provonte shërbëtorin e Tij. Dhe gjithçka funksionoi për të mirën – e shihni? – dhe pastaj libri i Jobit u shkrua si dëshmi për të gjitha brezat. Sepse Perëndia gjithmonë punon për të mirën. (5)

Jobi kaloi përmes tundimeve dhe provave. Fëmijët e tij u morën, gjithçka tjetër u mor (Jobi 1). Anëtarët e kishës erdhën dhe e akuzuan se ishte mëkatar i fshehtë dhe u përpoqën të nxirrnin gjithçka kundër tij. Por ai nuk i dëgjoi. Ai e dinte se i kishte përmbushur kërkesat e Perëndisë. Ai e dinte që nuk ishte e nevojshme që Satani ta vinte në provë.

Ai e dinte që ishte djalli. Dhe për aq kohë sa Satani mund ta bënte atë të besonte se sëmundja e tij vinte nga Perëndia, ai e kishte mposhtur Jobin. Por sapo Jobi mori këtë zbulesë – që nuk ishte Perëndia! – ai po kalonte vetëm përmes tundimeve, që diçka të formohej prej tij. Nuk ishte Perëndia që e bëri atë. Ishte Satani ai që e bëri.

Dhe e njëjta gjë ndodh edhe sot. Satani do të përpiqet t'ju thotë se këto sprova dhe gjëra vijnë nga Perëndia juaj, që po përpiqet t'ju ndëshkojë. Nuk është kështu. Jo. Është Satani që i bën këto, dhe Perëndia e lejon këtë për të të provuar, që ti të kuptosh nëse je i lidhur me shqetësimet tokësore, apo nëse thesaret e tua janë në qiell. "Sepse ku është thesari juaj, aty do të jetë edhe zemra juaj." Kjo është e vërtetë. Zemra jote është atje ku janë thesaret e tua (Mat. 12:34-35; 6:19-21). (6)

O Perendi, pesëmbëdhjetë vjet predikim dhe qortim të ashpër – o Perendi, Ti e njeh arsyen: dashuria! Dashuria është edukative (Zbulesa 3:19). Dashuria qorton. Dashuria disiplinon. O Perendi, dua të nënshtrohem me këta njerëz dhe uroj që Ti të na disiplinosh, o Perendi, sipas Fjalës Sate. (7)

Ai u thotë fëmijëve të Vet: "Ata që i dua, i qortoj dhe i disiplinoj." Ai disiplinoi me duar të shpuara nga gozhdët! Të qortosh do të thotë të korrighosh. Të korrighosh do të thotë të zbulosh mangësitë me qëllim përmirësimi. Disiplinimi nuk do të thotë ndëshkim. Do të thotë të edukosh, sepse synohet përmirësimi. (

Perendia sjell tensione në kishë, sepse çdo bir që vjen te Perendia, duhet të sprovohet, të provohet dhe të testohet (Hebrenjve 12:4-11). Ai lejon që sëmundja t'ju prekë. Ai lejon që sëmundjet të vijnë mbi ju, për t'ju testuar dhe për t'ju vërtetuar, për t'i treguar botës se jeni vërtet pasardhës të Abrahamit. Ai e lejon këtë sipas vullnetit të Tij. Ai lejon fatkeqësi. Lejon që miqtë të kthehen kundër teje. Ai i lejon të gjitha këto gjëra dhe lejon që djalli të lirohet për të të sprovuar, dhe do të bëjë gjithçka përveçse të të marrë jetën. Ai mund të të shtrijë në një shtrat vuajtjesh, mund të kthejë fqinjët kundër teje, mund të kthejë kishën kundër teje – ai mund të bëjë pothuajse gjithçka, dhe është vullneti i Perendis që kjo të ndodhë. Ne jemi mësuar se kjo është më e çmuar se ari për ne (1 Pjetrit 1:6-7). (9)

Ndonjëherë besimtarët përballen me një provë. Jo ndonjëherë – çdo herë! "Sepse çdo bir që vjen te Perendia, duhet të disiplinohet, të sprovohet, të testohet."

Mbani mend: sprovat, rrugët me pluhur, dielli përvëlues i përndjekjes – por besnikëria e zemrës sate e rreh këtë material derisa të jetë gati për të hyrë në formë. Fëmijët e Perëndisë formohen pikërisht sipas Fjalës së Tij, sepse ata janë shembuj të gjallë, dhe Fjala e Perëndisë jeton përmes tyre.

Sprova vjen për të të lekundur, për të të sjellë pikërisht në themel, që të shohësh se ku qëndron. Çdo bir që vjen te Perendia, sprovohet dhe testohet.

Kini parasysh, kur Danieli dhe tre miqtë e tij ishin atje poshtë, ata u vunë përballë një prove. Kjo është një shembull shumë i bukur që tregon se ku arrin një besimtar i vërtetë, kur ai me të vërtetë e pranon Zotin Jezus si Shpëtimtarin e tij. Ai gjithmonë do të përballë me një provë. Satani është ende në punën e provimit. Dhe kjo ndodh vetëm për të të ndihmuar. Shërben për të mirën tënde. "Çdo bir që vjen te Perendia, duhet të sprovohet, të ndreqet, të pastrohet;" me fjalë të tjera, pak ndëshkim dhe qortim. Dhe nëse Perendia jep ndreqje dhe ne nuk mund ta përballojmë, atëherë ne jemi bij të paligjshëm dhe jo bij të vërtetë të Perëndisë.

Tani, njeriu që me të vërtetë e ka vendosur besimin e tij në qiell, nuk i bëhet vonë për atë që ndodh këtu në tokë, sepse besimi i tij mbetet i vendosur në qiell. Miqtë mund ta lënë, familja mund ta lërë, pastori mund ta lërë, por ka një që nuk do ta lërë kurrë; dhe ky është Perendia. Dhe nëse je i tillë, unë e dua këtë.(10)

Çdo njëri prej nesh duhet patjetër të sprovohet. Kamxhiku i Perëndisë është mbi ne, edhe pse dukemi të pafajshëm. Perendia e bën këtë për të treguar se ne jemi bij të Tij. Ata që nuk mund të durojnë ndreqjen, janë bij të paligjshëm, jo bij të vërtetë të Perëndisë. Por burri apo gruaja që qëndrojnë në këmbë dhe përballojnë goditjet, dhe gjithçka shkon keq, megjithatë ata shikojnë lart dhe thonë: "Zot, unë të dua," ata janë të vërtetët. "Ai që qëndron deri në fund do të shpëtohet" (Marku 13:13). Tani, unë e dua këtë, po ju? "Duke ditur këtë, se pikëllimet sjellin durim, dhe durimi sjell shpresë, dhe shpresa nuk turpëron" (Romakëve 5:3-5). Ja ku e shihni. "Pikëllimet prodhojnë durim." Kini durim! "Dhe shpresa nuk turpëron." Ne duhet të kemi shpresë sot. Në të gjitha pikëllimet tona, megjithatë, ato funksionojnë.

Mundimet na bëjnë të durueshëm dhe na bëjnë të presim ardhjen e Zotit. [11]

Retë në qiell dhe stuhitë e jetës nuk janë shenja të pakënaqësisë së Perëndisë. As qielli i kthjellët dhe uji i qetë nuk janë shenja të dashurisë dhe miratimit të Tij. Miratimi i Tij për secilin prej nesh është vetëm te i Dashuri (Krishti). Dashuria e Tij është zgjedhëse, të cilën Ai e pati për ne që para themelimit të botës (Efesianëve 1:3-7). A na do Ai? Po, sigurisht! Por si mund ta dimë këtë? E dimë sepse Ai vetë e ka thënë dhe e ka treguar, që na do, sepse na solli pranë Vetës, na dha nga Fryma e Tij dhe na vendosi si bij (Galatasve 4:6-7). Dhe si mund t'ia tregoj dashurinë time Atij? Duke besuar atë që Ai ka thënë dhe duke u sjellë me gëzim në mes të sprovave që Ai, në mençurinë e Tij, lejon të ndodhin. [12]

Hiri sovran vjen prej një Sovrani. Çfarë mund të bëjë një Sovran? Ai mund të bëjë çfarë të dojë. Dëgjoni tani: hiri sovran mund të jepet vetëm nga dikush që është sovran. Dhe Perëndia është sovran, prandaj Ai mund të japë hir sovran. Dhe, sepse është sovran, hiri nuk ka nevojë të pyesë askënd (1 Pjetrit 5:10-11). Ai vepron si të dojë. A nuk është kjo e mrekullueshme? Ai nuk ka nevojë të pyesë:

“E kam të lejuar ta bëj këtë? Apo duhet të bëj atë? A mundem? Duhet? A dua?”

Jo, ai nuk pyet. Ai vepron vetvetiu. Hiri është sovran, prandaj Ai mund të shpëtojë edhe më të keqin. Ai mund të shpëtojë më të ligun. Ai mund të pastrojë më të ndyrin. Ai mund të shpëtojë më të pamoralshmin. Ai mund të shërojë më të sëmurin. Haleluja! [13]

Njerëzit nuk janë të pagabueshëm, por Perëndia është. Nëse ti e vendos mendjen te një njeri, ai do të bëjë ndonjë gabim; ndoshta jo qëllimisht, por do ta bëjë. Perëndia e lejon që kjo të ndodhë, që të të largojë besimin nga njerëzit. Besimi ynë nuk është në mençurinë e njerëzve, por në fuqinë e ringjalljes së Jezu Krishtit (1 Korintasve 2:3-5).

Aty pushon premtimi për farën e vërtetë të Abrahamit, sepse ata mund të jenë fara e Abrahamit vetëm nëse marrin Frymën e Shenjtë. Pa Frymën e Shenjtë, ata nuk janë fara e Abrahamit (Gal. 3:7,29). Dhe po ai besim që ishte në Abraham hyn edhe te besimtarët. Pavarësisht se çfarë ndodh ose sa kundërshtuese duken gjërat, besimtari vazhdon përpara pa u ndalur. [9]

Në Gjermani ata kanë një pikturë, e quajnë "Dita me re", më duket. Dhe kur qëndron pak larg dhe e shikon, oh, duket e frikshme, si re kërcënuese që po mblidhen, ndërsa dritat pasqyrohen në të. Duket sikur retë po lëvizin, ndërsa piktura pasqyron dritën. Duket si një stuhi e frikshme që po afrohet dhe do të përmbysë gjithçka. Pastaj udhërrëfyesi të thotë: "Afrohuni dhe shikojeni më nga afër." Dhe kur i afroresh vërtet, kupton se nuk janë re, por krahë engjëjsh që përplasen me gëzim. Është një bekim i fshehur.

Ndoshta sëmundja jote, ndoshta flijimi yt për të dalë këtu, ishte vetëm një bekim i fshehur. Engjëjt e Perëndisë janë këtu për të përplasur krahët e tyre dhe për të gëzuar, sepse është shkruar në Shkrim se engjëjt e qiellit gëzohen kur një mëkatar pendohet. Mbajeni mend këtë. Sepse KËSHTU THOTË ZOTI: Jezus Krishti është i njëjti dje, sot dhe përjetë (Heb. 13:8). Hiri i Tij nuk shteron kurrë. Ai është gati të të japë çdo dëshirë të zemrës sate. [14]

Megjithatë, kur një pikturë pikturohet, ajo duhet të kalojë fillimisht në sallën e kritikëve përpara se të mund të hyjë në sallën e lavdisë. Dhe çfarë pamjeje e lavdishme është kjo për kishën. Përpara se kisha të rrëmbehet dhe të futet në sallën e lavdisë, ajo duhet të kalojë këtu përmes sallës së kritikëve. "Të gjithë ata që duan të jetojnë me përkushtim ndaj Perëndisë në Krishtin Jezus do të pësojnë përndjekje" (2 Tim. 3:12). Ajo duhet të kalojë përmes kritikës. Pa kritikë, nuk ka lavdi. (5)

Ti ke diçka për të bërë. Perëndia ka diçka për ty që ta bësh. Ndoshta ti ke vuajtje në zemër dhe probleme, ndoshta ke përjetuar zhgënjime – por a lutemi që t'i shmangim ato? Jo. "Zot, më ndihmo të kaloj përmes tyre, çfarëdo qofshin. Çfarëdo që të jetë, unë nuk dua të ik prej saj. Nëse është e caktuar për mua, më jep thjesht hirin për ta përballuar" (Psalmi 34:20). Kaq mjafton. (6)

Nëse një njeri në këtë botë, përmes një vizioni, sigurohet që çdo material të testohet sipas cilësive dhe emrit të tij përpara se të përdoret në ndërtimin e një ure, sa më shumë e ka bërë këtë Ati ynë i bekuar qiellor me çdo fjalë që është thënë ose shkruar në Bibël. Ai ka provuar çdo fjalë, çdo profet. Dhe çdo bir që vjen tek Perëndia duhet të provohet. Çdo material që do të ndërtohet në këtë rrugë të madhe qiellore, çdo gur, çdo pjesë, përpara se të vendoset në trupin e Krishtit, duhet të testohet dhe të disiplinohet. Çdo bir që vjen tek Perëndia duhet të testohet më parë – pa përjashtim, secili prej tyre. Çdo profet, përpara se të mund të shkruante në këtë Bibël, u testua nga Fryma e Shenjtë.

Ashtu si ndërtuesi i urës. Para disa ditësh lexova një artikull për mënyrën si i kishte testuar të gjitha. Ai kishte marrë mekanikët më të mirë që mund të gjente. Mori ndërtuesin më të mirë të betonit. Mori më të mirët që mund të gjente, për t'i bashkuar gjërat në mënyrën më të mirë të mundshme.

Oh, shpirti im thërret: "Halleluja Perëndisë!" kur mendoj se Perëndia ka vendosur në kishën e Tij më të mirët që ka mundur të gjejë. Perëndia i merr fëmijët e Tij dhe i teston me një "provë te hidhur" (acidi) . Pastaj i vendos ata në trupin e Krishtit, sepse ata janë të provuar (1 Korintasve 12:13). Ata besojnë. Ata kanë kaluar përmes sprovave. Ata kanë përjetuar. Janë dëshmitarë të Tij dhe e dinë për çfarë flasin. Jo thjesht një mendim intelektual, por janë rilindur prej Frymës së Shenjtë të çmuar (Gjoni 1:12-13), të testuar me kalimin e kohës, derisa shpirtrat e tyre janë drejtuar drejtpërdrejt kah Golgota.

Po, ata janë provuar me kohë. Ata janë dëshmitarë të fuqisë së Tij. Dhe përmes tyre, Perëndia ndërton një urë nga toka drejt lavdisë, që udhëtari të mund të vijë në rrugën e lartë, të ulet nën pemë në freskinë e ditës — një material i provuar me kohë, ata që e marrin Perëndinë në Fjalën e Tij. Nuk ka rëndësi çfarë janë simptomat, rrethanat, apo pengesat që dalin përpara. Perëndia ka material të provuar me kohë si dëshmi, dhe Ai e vendos atë aty ku duhet.

Dhe ky ndërtues i madh i urës, kur arkitekti më në fund qëndroi në breg dhe i tha ndërtuesit — ashtu siç shumë kritikë kishin thënë: “Kjo kurrë nuk do të qëndrojë.” Ashtu siç i kanë thënë kishës se ajo kurrë nuk do të ngrihet. Ashtu siç kanë thënë se ditët e mrekullive kanë përfunduar. Ashtu siç kanë thënë se ky religjion i vjetër nuk ka më gëzim.

Por kur ky njeri i bashkoi të gjitha ato materiale, ai germoi. Ai i ngjeshi ato shtresa rëre të lirshme dhe zbriti thellë, më shumë se njëqind metra nën ujë, derisa i ngjeshi ato dhe betoni mund të anorohej (lidhet) në shkëmbin e themeluar në fund të detit. Oh, kishte një kosto, po. Dhe gjithçka që ka vlerë për t’u zotëruar, ka një çmim të lidhur me të. Sa e madhe është kjo Zgjidhje! Sa çmim i lartë!

Por më në fund ai arriti nën shtresat e rërës së lirshme. Dhe Perëndia ka marrë të krishterë dhe i ka provuar, i ka provuar. Duhej t’i pastronte, t’i fshinte, t’i lante, derisa më në fund, një ditë, të arrinte te shkëmbi i fortë. Disa njerëz mjaftohen me një përjetim sipërfaqësor, duke shtrënguar duart, duke u bashkuar me kishën, duke u spërkatur disa herë ose pagëzuar në një formë a tjetër. Por besimtari e pastron gjithë rërën e lirshme, derisa të jetë i ankoruar (lidhur) mbi Shkëmbin, mbi Krishtin Jezus. Të gjithë djajtë (demonet) e mundimit nuk mund ta lëvizin atë. (16)

Tani, Perëndia nuk e tundon njeriun, por Perëndia e provon dhe e vë në provë njeriun (Jakobi 1:13-15). Perëndia nuk mund t'ju tundojë, por Ai mund t'ju sprovtojë. Çdo bir që vjen te Perëndia duhet të sprovohet apo të provohet përpara se të mund të jetë një bir. Dhe nëse nuk mund ta durojmë ndreqjen, Bibla thotë se bëhemi fëmijë të paligjshëm dhe jo fëmijë të Perëndisë, sepse një fëmijë i Perëndisë është i lindur prej Perëndisë. Dhe një fëmijë që është i lindur prej Perëndisë do ta kalojë provën, kudo, në çdo kohë dhe në çdo rrethanë. Ai që është i lindur prej Perëndisë nuk bën mëkat (1 Gjonit 3:9). [17]